

Bitva u Libušína 2006

[Foto Kubík](#)

[Foto Hanka](#)

[Foto Jiřík](#)

Datum	21. - 23. dubna 2006	
Pořádal	Kyrius	Libušín
Zúčastnili se	Kalif Honzík Monička Sluníčko Jiřík Hanička Palomides	Bojující Bojující Fotící Bojující Bojující Fotící Fotící
Zapsal	Kalif s úpravami ostatních zúčastněných	

Sedmero dnů, před svátkem sv. Jiřího to bylo, kdy na tvrz moji přispěchal spěšný posel pána mého, představeného Kruhu našeho, Kruhu Lucia, rytíře Koži, by pozdravení jeho předal a list s pečetí jeho zajištěný do rukou mých položil. Já pečeť jeho rozlomil, a neboť též učeným člověkem jsem, jeho poselství jsem sobě přečetl, bych veškeré své práce zanechal, koně svého osedlati nechal a na cestu k pánu svému rytíři Kožovi se co nejrychleji vydal. Já poslušen příkazu jeho ihned nechal jsem koně svého osedlati, svým mečem jsem pak sebe opásal a do sedla usedl a cvalem rychlým vydal se na sídlo pána mého.

Ještě dne toho jsem na sídlo pána svého se dostavil a před něj na pravé koleno své poklekl, bych jej pozdravil a o své věrnosti jej ujistil. On však vyzval mne, bych povstal, objal mne a slovy přátelskými mne zahrnul: „Povstaň příteli můj, rytíři Kalife a buď vítán na mém sídle, které vždy tvé jest jako mé. Já posla rychlého pro Tebe poslat nechal, neboť nemalý úkol pro Tebe připraven mám. Ty a dva schopní muži Lucia, dle uvážení tvého vybráni budou, se do Čech na tvrz Libušín vypravíte, kde najmout se necháte u přítele našeho, pana Jakuba, by, pod korouhví svatého Jiřího jste bojovali, pro slávu Kruhu našeho, pro slávu Lucia. Nyní nemeškej a běž. Sic mečů vašich třeba bude až v sobotu, dva dny před svátkem svatého Jiřího, ale pan Jakub Vás tři očekáváti bude již v pátek, nedaleko tvrze Libušínské. Proto nemeškej, vše potřebné připrav a co nejdříve se na cestu s vybranými muži vydej. Bůh Tě provázej můj milý příteli.“ Se slovy těmito mne pak propustil. S pánem svým jsem se tedy rozloučil, do sedla koně svého pak vsedl jsem a zpět na svoji tvrz se kvalitě vydal, bych zbroj svou a zbraně své si připravil a posly mužům, jež jsem vybral, rychle vypravil.

Pátek 21. dubna 2006

V pátek pak, tři dny před svátkem svatého Jiří hotovi všichni k odjezdu jsme byli. Já, rytíř Kalif z domu pána Husy, k sobě dva další muže Lucia jsem vyvolil. Páže moje Michal, též jinak

zvaný Slunko Směvavý jedním z těch dvou byl a druhým pak páže rytíře Worlíka Martin, též Jiřík Kuchař zvaný, byl. Též k sobě jsem ještě Haničku přivzal, schovanku mou, by o můj šat se starala a chutnou krmí mi připravovala, vždy když hladov budu. Se svým domem jsem se tedy rozloučil a na dalekou cestu se pak se svými vybranými vydal. Po bloudění nemalém, neboť nevědomi cesty jsme byli, ještě téhož večera dojezdi jsme do ležení vojenského nedaleko tvrze Libušínské, kde setkati jsme se měli s přítelem naším, panem Jakubem. Před ležením nás již Honza, též Dítě v plechu zvaný, panoš bratra mého Donnyho očekával, by nám zbloudilým cestu ukázal a k panu Jakubovi dovedl, bychom se u něj naverbovati dáti mohli.

Pan Jakub nás všechny přátelsky uvítal, místo pro stany naše vykázal a o naše pozdější dostavení před něj nás požádal. Stany své jsme postavili, trochu skromné krmě jsme pojedli, z šatstva cestovního se převlékli a před pana Jakuba se poté dostavili. On nás pak ještě jednou přivítal a žold za mne a mé dva muže vyplatiti mi nechal. Jeden zlatý a dva stříbrné jsem do ruky své přijal. Poté k hostině nemalé, ježto připravena tam byla, nás vyzval. Při té jsem pak pážatům oboum po jednom stříbrném vyplatil. Během hostiny této jsem pak ještě jednou před pana Jakuba předvolán se svými muži byl, by svému pánu, pro kteréhož nás najal, nás představil. Já pak poté na koleno své poklekl a za sebe a své muže přísahu věrnosti složil: „Prosím pane Jiří, přijmi skromné služby mé, mne rytíře Kalifa z domu pána Husy, bych se za Tebe statečně bil a Tobě sloužil během bitvy této, jakožto doposud jsem v Luciu prováděl. Zde je můj meč!“. Pan Jiří mých služeb přijal. Poté hostina dále pokračovati mohla.

Sobota 22. dubna 2006

Ráno, dne druhého, dva dny před svátkem svatého Jiří, den bitvy, den, kdy dospáti jsem nemohl. Teprve kolem hodiny deváté výcvik započal. Bojiště jsme ohlédli, své šance zvážili a trénovali boj ve formaci, jsme započali. Přiznati se musím, nikdy jsem takto ještě dříve nebojoval. Uvyklý bojů takových vždy byl jsem, že každý z nás co nejvíce nepřítel pobít se snažil, neohlížeje se na své druhy. Zde více jak dvacet mužů jako jeden bojovalo. Každý své místo měl, každý co dělat má věděl a každý poslouchati uměl. Přežití jeho na tom záviselo.

Po poledni jsme trochu skromné krmě pojedli a začali se každý do zbroje své oblékati. Kolem třetí vše započalo. Bitva dlouhá byla a celou bych ji věru věrně převyprávěti nesvedl, ale nemálo okamžiků zde alespoň vypsáti mohu. V lesíku jsme na nepřátelské vojsko číhali a během chvíle této nám kněz požehnání udělil. Dlouho netrvalo a blízko nás se nepřátelské vojsko objevilo. Do zad jsme vpadli jim, ale nakonec vytlačeni jsme byli zas. Za malý smrkový les nás ustoupiti donutili. Tam jsme se přeskupili a další posilu naši očekávali. Obrněná pěchota, lučištníci a dělostřelectvo zanedlouho řady naše obohatilo. Smrkový lesík obešli jsme a vyrovnali se na louce před vesnicí, která již v dobu tuto silně vypleněna byla. Jenom sedláků pár se proti nám hotovilo k boji. V tu chvíli uvědomil jsem si, na které straně stojím. Vždyť korouhev naše naverbována byla pro Černého Krále, pro krále uchvatitele! Zmaten jsem ale jen na chvíli byl. Vždyť naverbován jsem byl a zaplacen jako žoldák! A jako takový jsem nucen byl se chovat. Navíc věrnost jsem přísahal. Během této osobní disputace v hlavě mé to, na druhé straně se započalo zjevovati nové vojsko. Vojsko, které vesnici chránit za úkol mělo. Nedlouho to trvalo, než se na dostřel luku od vojska našeho rozestavilo. Nějakou chvíli jsme na sebe pokřikovali, pak dělostřelectvo svá děla promluvíti nechal a po chvíli nebe zahaleno mračnem šípů bylo. Pak vše utichlo. Velitel náš zavelel a všichni jsme se do pochodu dali. Bojiště během okamžiku přešli jsme. Na první řadu jsme narazili, meče zazvonili, nepřítel odpor najevo dal, ale my šli dál. První řada, druhá řada, třetí řada. Nevím přesně, kolika řadami jsme takto prošli, ale najednou jsem zjistil, že naše formace rozbita byla. Právě křídlo i s korouhví jsme nechali někde vzadu. Respektive my, na levém křídle poněkud mnoho dopředu jsme se dostali. S několika

muži jsem si mečem cestu klestil a pak k tomu došlo. Chystaje se na dalšího, jsem se do stěhu postavil, kolem jeden bojovník, tuším, že Norman, či Viking to byl, mne v běhu válečným kladivem ránou do prsou k zemi poslal. Ani se nezastavil a dále v běhu pokračoval. Muž, se kterým jsem se hotovil k boji, pouze svůj meč otočil a skrze mne je pak zabodl do země. Umřel jsem, ale mému duchu se nikterak nechtělo opustiti bojiště. Tak jsem ležel a kolem se rozhlížel.

Mé tělo na zádech leželo a já naši korouhev jsem hledal. Jednou byla zde, jednou onde. Jednu chvíli mé tělo dokonce leželo uprostřed hlavní vřavy. Naši po mé pravici, nepřítelští po mé levici stáli. Přes mne bojovali. Docela skličující a nepřijemné to bylo. Pak se ještě do deště dalo a již přehled jsem ztratil a z dalšího co se odehrálo, popsati dokáži pouze stručně. Všichni padli a právoplatný král s novými vojáky stál na jedné a Černý Král stál na druhé straně. Černý Král nejprve všelijaká kouzla posílal a nakonec tři strašlivé demony vyvolal, by zaň bojovali. Nakonec i ti padli, přestože sekem každým na deset udatných bojovníků k zemi poslat dokázali. Poté již pouze králové mezi sebou bojovali a jak již to bývá, dobro opět zvítězilo. Černý Král padl a právoplatný jedině své kouzlo provedl. Všechny padlé hrdiny rozhodl se oživit. A tak můj duch opět do mého těla se navrátil a já vstal. Poklekl jsem a Bohu poděkoval, stejně, jakožto i jiní to udělali. Pak jsme se do ležení navrátili, hostina vystrojena byla, v průběhu kteréžto jsem já a moji muži po jedné hodině hlídky každý měli.

Neděle 23. dubna 2006

Den další, v neděli po poledni, jsme stany své sbalili, koně osedlali, s přáteli se rozloučili a na cestu zpáteční se zpět vydali. Na cestě této nás navíc ještě Haniččin ctitel, svobodný žoldněř Karel, též Palomides zvaný, doprovázel. Ještě večera téhož jsme každý do domu svého dorazili a konečně u krbu svého každý z nás se ohřátí mohl.

Z pověření úřadu Kalifem zpravovaným, nejuvěrněji jak mohl, zapsal Kalif.